

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce **Ing. D. Š.,** zastoupeného JUDr. et Mgr. Lubomírem Procházkou, advokátem se sídlem Brno, Kobližná 19, proti žalované **Policii České republiky, Krajskému ředitelství policie Jihomoravského kraje,** se sídlem Brno, Kounicova 24, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 7. 9. 2009, č. j. 57 Ca 49/2009 - 53,

takto:

Usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 7. 9. 2009, č. j. 57 Ca 49/2009 - 53, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 2. 4. 2009, č. j. KRPB-31316-3/ČJ-2009-0600NU-SEC (dále jen „napadené rozhodnutí“), žalovaný podle § 89 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítl odvolání žalobce a tím potvrdil ozhodnutí Policie České republiky, Městského ředitelství policie Brno (dále jen „správní orgán prvého stupně“) ze dne 9. 2. 2009, č. j. MRBM-64482/ČJ-2008-KR, kterým byla zamítnuta žalobcova žádost o obnovu řízení ve věci rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení, vedeném pod č. j. MRBM-17715/PŘ-2008-65. V předmětném blokovém řízení byl dne 14. 4. 2008 projednán přestupek proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) ve spojení s § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, kterého se měl žalobce dopustit tím, že dne 14. 4. 2008 kolem 10:10 hodin na ulici Žabovřeská v Brně jako řidič

motorového vozidla tovární značky Audi 80 Avant 1.9 TDI, registrační značky x, nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem.

Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Krajského soudu v Brně žalobou, který ji usnesením ze dne 7. 9. 2009, č. j. 57 Ca 49/2009 - 53, odmítl.

Krajský soud konstatoval, že pro udělení pokuty v blokovém řízení podle § 84 odst. 1 zákona o přestupcích, musí být splněny kumulativně dvě podmínky; osoba, která se měla přestupku dopustit, musí být ochotna pokutu zaplatit (podmínka první) a přestupek musí být spolehlivě zjištěn (podmínka druhá). V opačném případě by bylo nutno vést „běžné“ správní řízení. Žalobce nyní podanou žalobou (a před tím žádostí o obnovu řízení) fakticky zpochybňuje splnění podmínek pro to, aby vůbec mohlo být blokové řízení provedeno. Tvrdí-li totiž, že přestupek nebyl spolehlivě zjištěn, neboť se jej nedopustil on, ale někdo jiný, odvolává tím souhlas s uložením pokuty v blokovém řízení. Vrácení řízení do počátečního stadia, konkrétně do fáze před udělením souhlasu s uložením blokové pokuty, by navodilo situaci, za které by nebylo možno v blokovém řízení pokračovat, a to pro nesplnění podmínky souhlasu s uložením pokuty v blokovém řízení. Jakákoli obnova řízení o přestupku, byl-li projednán v blokovém řízení, je tak z povahy věci vyloučena. Krajský soud se přitom odvolal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2008, č. j. 3 As 58/2007 – 117 (všechna citovaná rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). Podpůrné argumenty pak krajský soud dovodil z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2004, č. j. 6 As 49/2003 – 46, publikovaného pod č. 505/2005 Sb. NSS, podle kterého není žaloba proti rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení přípustná, neboť žalobce nejen že nevyčerpal všechny opravné prostředky, ale i vědomě souhlasil s tím, že přestupek nebude projednán v „řádném“ správním řízení. Krajský soud shrnul, že i z těchto důvodů je nutno vyloučit možnost obnovy řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu. Nebylo-li z vůle účastníka provedeno formalizované skutkové a právní posouzení věci, nelze následně tvrdit, že skutkové okolnosti byly odlišné (vyšly najevo nové skutečnosti), respektive že je nutné doplnit dokazování. Není tedy proti smyslu právní úpravy obnovu řízení v blokových řízeních nepřipustit. Na těchto závěrech nemění nic ani tvrzení žalobce, že se přestupku nedopustil a že jej spáchal někdo jiný. Podle správního spisu byla osoba přestupce zjištěna a totožnost ověřena podle platných dokladů; proto není důvod o osobě přestupce pochybovat. Z těchto důvodů krajský soud žalobu podle § 46 odst. 1 písm. d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v návaznosti na § 68 písm. e) s. ř. s. odmítl.

Usnesení krajského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, ve které se odvolává na důvody podle § 103 písm. a), e) s. ř. s. Z obsahu kasační stížnosti, i samotné povahy napadeného soudního rozhodnutí, je nicméně zřejmé, že stěžovatelem může být tvrzen toliko kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., který jako jediný dopadá právě na tvrzenou nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí žaloby. Z judikatury vyplývá, že pod tímto důvodem kasační stížnosti, v podobě nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu, se fakticky skrývají i další důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), c) a d) s. ř. s.; z povahy věci je vyloučen jen důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Právní subsumpce kasačních důvodů pod konkrétní písmena § 103 odst. 1 s. ř. s. je nicméně věcí právního hodnocení věci Nejvyšším správním soudem a případné pochybení stěžovatele v tomto směru tak nezakládá nedostatek návrhu, který by bránil jeho věcnému projednání

(srov. například rozsudek zdejšího soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 - 50, publikovaný pod č. 161/2004 Sb. NSS).

Stěžovatel v kasační stížnosti tvrdí, že závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2008, č. j. 3 As 58/2007 – 117, které stojí na premise, že podmínkou *sine qua non* blokového řízení je souhlas účastníka řízení se zjištěním přestupku a s uložením sankce (z čehož vycházel i krajský soud) nelze použít na jeho případ. Stěžovatel totiž nikdy nedal souhlas se zjištěním přestupku a s uložením sankce v blokovém řízení, neboť vozidlo registrační značky 1B1 9550, tovární značky AUDI 80 AVANT 1.9 TDI, dne 14. 4. 2008 v 10:10 hodin neřídil; blokové řízení proto s jeho osobou tak vůbec vedeno nebylo. Řízení bylo vedeno s třetí osobou, která se prokázala stěžovatelovými doklady; skutkové okolnosti věci, vyvracející závěry policejních orgánů, stěžovatel podrobně rozvedl. Stěžovatel proto neměl možnost v době konání blokového řízení namítat, že přestupek není spolehlivě zjištěn, případně se bránit jinak, či z jiného důvodu odmítnout pokutu zaplatit a dosáhnout tak zahájení běžného správního řízení. O proběhnuvším blokovém řízení se dozvěděl až dne 30. 4. 2008 a neměl tak ve své faktické dispozici možnost odmítnout projednání přestupku v blokovém řízení a využít práva na zahájení řádného správního řízení o přestupku. Stěžovatel dodává, že v této věci vyčerpal všechny procesní prostředky k ochraně jeho práv.

Dle názoru stěžovatele tedy krajský soud vůbec nezohlednil, že na jeho věc nemohou dopadat citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, neboť jde o zcela odlišné situace. Stěžovatel podrobně vysvětlil, že vozidlo v inkriminované době neřídil a že se přestupku nedopustil, přičemž nabídl policejním orgánům dostatek důkazů. Přesto byly všechny jeho návrhy vždy z procesních důvodů odmítnuty. Pokud krajský soud takový výklad norem akceptoval, sám se dopustil nezákonnosti. Jím podaný výklad právních norem není konformní s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva, ve vztahu k čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Jakékoli trestní obvinění musí být totiž spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednáno nezávislým a nestranným soudem, zřízeným zákonem; z judikatury Evropského soudu pro lidská práva se podává, že *trestním obviněním* je nutno chápat i obvinění z přestupku. Stěžovatel tedy zdůrazňuje, že ve své věci neměl možnost přímé a rychlé ochrany práv zaručených citovaným článkem Úmluvy, neboť nemohl fakticky vyjádřit svůj nesouhlas s uložením pokuty v blokovém řízení. Neměl ani možnost využít jiné použitelné opravné prostředky, které by umožnily vyřešit nedostatky blokového řízení, tj. zejména nedostatečně zjištěný skutkový stav. Pokud jde o včasnost podání žádosti o obnovu řízení, stěžovatel má zato, že zákonná lhůta byla zachována, neboť novou skutečnost, tj. ztotožnění osoby, která měla vozidlo v inkriminovaný den v dispozici, se dozvěděl až po důkladném prověřování skutečností osvědčujících dispozice s vozidlem v rozhodný den. K tomuto prověřování stěžovatel přistoupil poté, co dne 3. 10. 2008 obdržel negativní vyřízení svého podnětu k provedení přezkumného řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se zcela ztotožňuje se závěry krajského soudu, a proto pokládá kasační stížnost za nedůvodnou. Stěžovatel nemá nárok na obnovu řízení, souhlasil-li s vyřízením věci v blokovém řízení. Námitku o záměně osoby policejní orgány prověřily už při podání podnětu k přezkumnému řízení a vyhodnotily ji jako neopodstatněnou. Vycházely přitom jednak z vyjádření policisty, že

osobu ztotožnil podle předložených dokladů včetně podobizny, aniž by měl o identitě přestupce jakékoli pochybnosti, jednak z porovnání podobizen stěžovatele a jím označené osoby, z nichž byla zjištěna zjevná a nápadná odlišnost, jakož i z porovnání podpisů a z dalších zjištění. Dále žalovaný uvedl, že žádost o povolení obnovy řízení byla podána až po uplynutí subjektivní lhůty.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost je důvodná.

Meritem kasační stížnosti je zodpovězení otázek, zda je obnova řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu možná i v případě přestupku, který byl projednán v blokovém řízení, a zda rozhodnutí, jímž byl zamítnut návrh na obnovu takového správního řízení, podléhá soudnímu přezkumu.

Tato otázka, zejména pak právní názor vyjádřený v již zmiňovaném rozsudku zdejšího soudu ze dne 6. 2. 2008, č. j. 3 As 58/2007 – 117, byla v rozhodovací praxi dlouhodobě vnímána jako značně sporná. Usnesením ze dne 22. 9. 2010, č. j. 1 As 21/2010 - 47, proto předložil první senát zdejšího soudu předestřené otázky k posouzení rozšířenému senátu tohoto soudu. První senát totiž nesouhlasil se závěry shora zmiňovaného rozsudku třetího senátu (dle kterého obnova řízení o přestupku, byl-li projednán v blokovém řízení, není možná *per se*); poukázal též na judikaturní rozkol vztahující se k otázce soudního přezkumu rozhodnutí o zamítnutí žádosti o obnovu správního řízení obecně. Z tohoto důvodu usnesením ze dne 31. 1. 2011, č. j. 2 As 2/2010 – 76, Nejvyšší správní soud řízení v této věci podle § 48 odst. 2 písm. f) s. ř. s. [nyní § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s.] přerušil, neboť zjistil, že probíhá jiné řízení, jehož výsledek může mít vliv na rozhodování soudu o věci samé. Usnesením ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010 - 65, rozšířený senát o předložených otázkách rozhodl, a to ve prospěch omezené možnosti povolení obnovy řízení u přestupku, který byl vyřízen v blokovém řízení postupem podle § 84 a násl. zákona o přestupcích a o soudní přezkoumatelnosti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o obnovu řízení obecně (podrobně ji viz dále). Usnesením ze dne 2. 5. 2013, č. j. 2 As 2/2010 - 85 proto bylo rozhodnuto o pokračování v řízení ve věci nyní projednávané kasační stížnosti.

Ve zmiňovaném usnesení ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010 – 65, rozšířený senát zdejšího soudu především konstatoval, že *„[z]amítnutí žádosti o obnovu řízení (...) nepochybně představuje rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Proti rozhodnutí, jímž se žádost o obnovu řízení zamítá, může žadatel podle § 100 odst. 6 věty třetí správního řádu podat odvolání. Soudnímu přezkumu tedy podléhá až rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o obnovu správního řízení.“* [bod 58]. Tento názor přitom platí obecně, tedy i v případech, kdy správní orgán zamítne žádost o obnovu blokového řízení, neboť po provedeném šetření učinil závěr o udělení souhlasu s uložením pokuty v blokovém řízení žadatelem o jeho obnovu [bod 55]. Z uvedeného se tedy jednoznačně podává, že podmínky pro odmítnutí návrhu ze strany krajského soudu nebyly dány, neboť žaloba proti

rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o obnovu (jakéhokoliv) správního řízení je bez dalšího vždy přípustná.

Jakkoli je shora uvedený závěr dostačující pro konstatování rozporu odmítavého usnesení krajského soudu se zákonem, pro další průběh řízení (po „odklizení' tohoto usnesení) je vhodné zmínit i další argumentaci rozšířeného senátu k dané problematice. Jak bylo již uvedeno, krajský soud při svém rozhodování vycházel především z právního názoru vyjádřeného v rozsudku zdejšího soudu ze dne 6. 2. 2008, č. j. 3 As 58/2007 – 117, dle kterého je jakákoli obnova řízení o přestupku, byl-li projednán v blokovém řízení, z povahy věci vyloučena. Je zřejmé, že tento právní názor byl částečně překonán právě zmiňovaným usnesením rozšířeného senátu, který odlišil dva okruhy situací s odlišnými důsledky. V prvém případě jde o situaci, kdy je podána žádost o obnovu blokového řízení o přestupku, avšak žadatel v ní nezpochybňuje udělený souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení. Druhým případem je situace, kdy je právě tento souhlas v žádosti o obnovu blokového řízení o přestupku zpochybňován. Rozšířený senát dovodil, že obnova blokového řízení o přestupku je možná pouze u druhé skupiny případů.

Uvedl konkrétně, že *„[v] (...) § 84 odst. 1 zákona o přestupcích jsou zakotveny tři podmínky pro uložení pokuty v blokovém řízení, které spočívají ve spolehlivém zjištění přestupku, v nedostatečnosti jeho vyřízení domluvou a v ochotě obviněného z přestupku pokutu zaplatit. (...) Ochota obviněného zaplatit pokutu v blokovém řízení tedy nepředstavuje pouhou jednu z kumulativních podmínek tohoto řízení, nýbrž přímo jeho podmínku sine qua non, při jejímž splnění se navíc bez dalšího vychází z toho, že je přestupek spolehlivě zjištěn a nestačí jej vyřídit domluvou a že jsou tak splněny všechny podmínky pro uložení pokuty v blokovém řízení stanovené v § 84 odst. 1 zákona o přestupcích. Povaha blokového řízení tedy vylučuje, aby osoba, která udělila souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení, následně v žádosti o obnovu řízení podané podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu zpochybňovala závěry učiněné v tomto řízení a namítala, že přestupek nebyl spolehlivě zjištěn či že jej bylo možné vyřídit pouhou domluvou. Naopak s ohledem na zásadu vigilantibus iura (nechť si každý střeží svá práva) je nutné vycházet z toho, že obviněný z přestupku se souhlasem s uložením pokuty v blokovém řízení dobrovolně vzdal důkladnějšího zjišťování skutkového stavu věci v rámci běžného řízení o přestupku, a proto se této možnosti nemůže dovolávat v řízení o obnově. (...) Z těchto důvodů nemůže obnova řízení o uložení pokuty v blokovém řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu přicházet v úvahu tehdy, když žadatel v žádosti o obnovu řízení nezpochybňuje svůj souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení a toliko brojí proti skutkovým zjištěním v něm učiněným. V takovém případě musí být žádost o obnovu řízení podle § 100 odst. 6 věty třetí správního řádu bez dalšího zamítnuta"* (body [27], [31], [32] a [34]; zvýraznění doplněno). Dále rozšířený senát uvedl, že jiná situace *„nastává, když žadatel v žádosti o obnovu řízení zpochybňuje svůj souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení. Při neudělení tohoto souhlasu totiž není splněna základní podmínka blokového řízení, v důsledku čehož nelze vycházet z toho, že obviněný z přestupku akceptoval skutková zjištění a z nich vyplývající právní kvalifikaci přestupku učiněné v blokovém řízení, vzdal se běžného správního řízení, a tudíž nemůže tyto závěry blokového řízení později zpochybňovat. Jestliže tedy žadatel v žádosti o obnovu řízení podané podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu zpochybní souhlas s uložením pokuty v blokovém řízení, musí při splnění ostatních podmínek pro obnovu řízení být provedeno šetření za účelem zjištění, zda tento souhlas skutečně udělil, či nikoliv. Žadatel o obnovu řízení může zpochybnit souhlas s uložením pokuty v blokovém řízení*

s odkazem na to, že skutek nespáchal a pokutový blok ve skutečnosti podepsala jiná osoba, která se legitimovala jeho osobním dokladem, jako tomu bylo v nyní projednávané věci. (...) V případě pravdivosti tvrzení o zfalšování podpisu nebo o záměně identity obviněného z přestupku na pokutovém bloku by totiž (...), bylo zřejmé, že se osoba uvedená na pokutovém bloku na místě přestupku vůbec nenacházela a že se tak skutek, o němž bylo vedeno blokové řízení, nestal nebo jej tato osoba nespáchala. Navíc, jak již bylo zmíněno, je souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení podmínkou sine qua non tohoto řízení. Neudělení takového souhlasu osobou označenou na pokutovém bloku má proto za následek nemožnost vycházet ze skutkových zjištění učiněných v blokovém řízení a pokládat přestupek za spolehlivě zjištěný. Nemůže být tedy žádných pochybností o tom, že tvrzení o neudělení souhlasu s uložením pokuty v blokovém řízení představuje skutkovou novotu, pro kterou lze vést řízení o žádosti o obnovu řízení. (...) Žádost o obnovu řízení podanou podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, v níž žadatel uvádí, že neudělil souhlas s vyřízením přestupku v blokovém řízení, tedy není možné bez dalšího zamítnout. Naopak příslušný správní orgán se jí musí zabývat a, jsou-li splněny další podmínky pro obnovu řízení, zjistit, zda je toto tvrzení žadatele o obnovu pravdivé, či nikoliv. (...) Jestliže správní orgán rozhodující o obnově řízení se po provedeném šetření neztotožní s tvrzením obviněného o neudělení souhlasu s vyřízením přestupku v blokovém řízení, žádost o obnovu blokového řízení podle § 100 odst. 6 věty třetí správního řádu zamítne (...) Pokud naopak správní orgán rozhodující o včasné žádosti o obnovu řízení po provedeném šetření učiní zjištění o zfalšování podpisu či o záměně identity obviněného z přestupku na pokutovém bloku, rozhodne podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu o obnově blokového řízení“ (body [35], [36], [38], [39], [42] a [43]).

Rozšířený senát vyložil i další postup správního orgánu v případě, že bude rozhodnuto o obnově blokového řízení o přestupku a vede se nové řízení ve věci. Tyto právní závěry však již nejsou rozhodující pro posouzení nyní projednávané věci, a proto zdejší soud již jen z důvodu stručnosti odkazuje na odůvodnění usnesení rozšířeného senátu.

V nyní projednávaném případě stěžovatel tvrdí, že souhlas k projednání přestupku v blokovém řízení nedal, neboť na místě vůbec nebyl, přičemž jiná osoba se prokázala jeho doklady. Jde tedy přesně o situaci, kterou hodnotil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu a u které dovodil možnost obnovy blokového řízení o přestupku za situace, kdy jsou splněny všechny zákonné podmínky pro obnovu řízení, a kdy se potvrdí, že tvrzení stěžovatele o záměně identity obviněného z přestupku je pravdivé.

Správní orgán prvého stupně se přitom stěžovatelovou žádostí o obnovu blokového řízení o přestupku věcně zabýval a nepostupoval tedy v intencích právního názoru vysloveného v rozsudku zdejšího soudu ze dne 6. 2. 2008, č. j. 3 As 58/2007 – 117, o který se argumentačně opřel krajský soud. Možnost obnovy blokového řízení připustil již tím, že vyhodnotil stěžovatelovu žádost o obnovu řízení jako opožděnou, z důvodu marného uplynutí subjektivní tříměsíční lhůty podle § 100 odst. 2 správního řádu. Zároveň se však správní orgán prvého stupně zabýval argumentací stěžovatele i věcně, neboť porovnal podpis na pokutovém bloku série NF/2007, č. 1578847 s podpisem stěžovatele na jiných listinách, které byly shromážděny v rámci vyřizování podnětu k přezkumnému řízení (např. plná moc či další pokutové bloky). Je tedy zjevné, že správní orgán prvého stupně fakticky postupoval v souladu s názorem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu,

neboť hodnotil, zda by byly splněny zákonné podmínky pro obnovu řízení (přičemž shledal, že z důvodu opožděnosti nikoliv); nadto hodnotil i tvrzení stěžovatele o tom, že se přestupku nedopustil a že pokutový blok nepodepsal, přičemž dospěl k závěru, že o totožnosti přestupce není pochyb. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí aproboval názor, že subjektivní lhůta k podání žádosti o obnovu řízení marně uplynula; současně však, v logickém rozporu s takto *implicite* uznanou přípustností žádosti (byla-li by nepřípustná *per se*, nemohla by ani běžet lhůta k jejímu podání), ještě doplnil, že obnova blokového řízení o přestupku není vůbec možná a odkázal na již opakovaně zmiňovaný rozsudek zdejšího soudu ze dne 6. 2. 2008, č. j. 3 As 58/2007 – 117. Zatímco tedy správní orgány možnost podání žádosti o obnovu řízení v dané věci zcela neodmítly, krajský soud se postupoval restriktivněji, což, s ohledem na shora vyslovený názor rozšířeného senátu, není udržitelné.

Pokud jde o rozsudek zdejšího soudu ze dne 29. 12. 2004, č. j. 6 As 49/2003 – 46, publikovaný pod č. 505/2005 Sb. NSS, jímž krajský soud podpůrně taktéž argumentoval, zde je nutno uvést, že právní názor zde vyslovený na nyní posuzovaný případ nedopadá, neboť se týkal nepřípustnosti soudního přezkumu rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení. Nešlo tedy o případ, kdy se osoba, s níž mělo být vedeno blokové řízení, pokusila odklidit vydaný blok cestou obnovy správního řízení a soudní ochrany se dovolávala až v souvislosti se zamítnutím žádosti o povolení této obnovy.

Ze všech uvedených důvodů Nejvyšší správní soud naznal, že je naplněn kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., a proto mu nezbylo než napadené usnesení krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1, věta první před středníkem s. ř. s.). Krajský soud bude v dalším řízení povinen věc meritorně přezkoumat, tedy v mezích žalobních bodů zhodnotit, zda byly splněny zákonné podmínky pro obnovu blokového řízení o přestupku, a to především se zaměřením na to, zda byla žádost podána v subjektivní tříměsíční lhůtě podle § 100 odst. 2 správního řádu.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí ve věci (§ 110 odst. 3, věta první s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. května 2013

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu